JYTINÄ

PUOLUSTUSVOIMIEN VARUSMIESSOITTOKUNNAN TIEDOTUSLEHTI
3 / 2012

Jytinä 3/2012

JYTINÄ on Puolustusvoimien Varusmiessoittokunnan tiedotuslehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti käsittelee varusmiessoittokunnan elämää sotilasmusiikin ja sotilaskoulutuksen saralla.

Päätoimittaja
Kapteeni Tommi Tenhu
puh. 0299 446 511
tommi.tenhu@mil.fi

Toimitus
Antti Juhani Valli
Otto Toivonen
Samuli Kakko
Kaisa Rautaniemi
Joona Kilponen
Ville Kärkkäinen
Ossi Hyvärinen

Taitto & Kuvat
Sami Sauranen
Heikki Huuskonen
Atte Heikkinen
Niki Järvinen

Painopaikka
Padasjoen kirjapaino

Painos
150 kpl

Mainonta
Sotilasmusiikkikoulun Tuki Ry
Puheenjohtaja Yrjö Leppänen
Janne Siniketo
puh. 0299 446 500

Yhteystiedot
Sotilasmusiikkikoulu
PL 5
15701 LAHTI

Sisällysluettelo

3 Muutosten tuulia
4 Tervehdys soturit
5 BASEL TATTOO 2012
8 Solistina Saara Aalto - Suomi sävelin -kiertue
10 Korposta avaudutaan
11 Alakerran tukea
12 Suomi roudaten, Tekniikan ukko muistelee
15 Soittajat sotahommissa

Taittajan sanat

Jytinän taittaja vaihtui ja ilme uudistui

Hyppy tuntemattomaan. Tuo lausahdus kuvaa hyvin siirtymistäni Varusmiessoittokuntaan. Toiminta täällä oli alkuunsa hyvinkin erilaista kuin se mihin totuin esikuntaeskadroonassa, mutta vastaanotto uudelle tulokkaalle oli erittäin lämmin.

Hyvin nopeasti saapumiseni jälkeen koittikin miehistön siirtyminen reservin syksyiseen aurinkoon. Pienen ja erittäin hyvän ryhmähengen omaavan aliupseerikurssin jäädessä suorittamaan vielä loppupalvelustaan on ollut hienoa olla mukana toiminnassa sekä seurata sivusta miten kurssille jääneet ovat kehittyneet.

Ihan huomaamatta ollaan jo marraskuun puolella Jytinän kolmannen numeron mennessä painoon.
Olen saanut vastuulleni Jytinän taittamisen sekä visuaallisen ilmeen uudistamisen, siinä miten onnistun tehtävässäni on lukijoiden palautteen varassa.

Ratsumies Sami Sauranen

MUUTOSTEN TUULIA

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta 28:n (PVVMSK) palvelusvuosi on henkilökunnan kannalta ollut erittäin haastava. Reilun puolen vuoden aikana ennen saapumiserän palvelukseenastumista tammikuussa PVVMSK:n johdosta neljä tehtävänhoitajaa oli vaihtunut: päällikkö, varapäällikkö, kapellimestari ja yksikön vääpeli. Samalla tietoisuus puolustusvoimauudistuksen päätösten lähenemisestä vaikutti jokaiseen henkilökuntaan kuuluvaan, vaikka vasta huhut olivat liikkeellä. Tiedostustilaisuudessa 8.2.2012 saatiin kaikkien pelkojen täyttymykseksi kuulla että Sotilasmusiikkikoulu ja Puolustusvoimien varusmiessoittokunta lakkautetaan vuoden 2014 lopussa, mutta PVVMSK perustettaisiin uudelleen Panssariprikaatiin Hattulaan. Kukaan ei osannut vastata kysymykseen, tarkoittaako uudelleen perustaminen henkilökunnan irtisanomisia. Koko soittotoimintakausi toteutettiin suuren epätietoisuuden vallassa. Vasta syyskuussa esiintymiskauden jo päättyessä saatiin kaikkien helpotukseksi kuulla että PVVMSK:n henkilökunta siirtyy Panssariprikaatiin vanhoina työntekijöinä.

PVVMSK:n johtajien nopeasta vaihtorytmityksestä sekä SMUSK ja PVVMSK:n lakkautusuhkista huolimatta olemme saaneet nauttia soittokunnan taiteellisista ja unohtumattomista esiintymisistä koko kesän ajan. Kuviomarssiesityksen Over The Hills and Far Away oli jotain uutta ja mukaansatempaavaa, mitä emme koskaan aikaisemmin kuviomarssikentällä ole kuulleet. Ääni- ja valoshowta myöten omin voimin rakennetut Saara Aalto -konsertit olivat taidonnäyte saapumiserän korkeasta ja monipuolisesta ammattitaidosta. Kaikki muukin PVVMSK 28:n toiminta MILjazzeineen ja Hamina Tattoineen oli ylpeyden aihe joukon komentajistolle.

Sotilasmusiikkikoulun ja Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan yhteishenkilökunta on tehnyt hienoa työtä. Käsillä olevien myllerrysten keskellä lopputulos olisi voinut olla jotain aivan muuta.
Suuri kiitos kuuluu myös Puolustusvoimien varusmiessoittokunta 28:ssa palvelleille ammattitaitoisille, motivoituneille ja positiivisesti asennoituneille naisille ja miehille. Kiitos!

Sotilasmusiikkikoulun johtaja
Musiikkimajuri Janne Siniketo

Tervehdys soturit

Taas on se aika vuodesta, jolloin pysähtyy miettimään mitä on saatu aikaiseksi. Vuosi lähestyy päätöstään ja johtajakoulutus huipennustaan. Kohta tuleekin hetki jolloin 1/12 saapumiserän johtajat siirretään reserviin. Kulunut vuosi on ollut haastava, mutta erittäin opettavainen ja palkitseva.

Puolustusvoimien Varusmiessoittokunta on ollut ammattitaitoinen ja suorituskykyinen yksikkö kaikissa niissä tehtävissä, joihin olemme vuoden aikana päässeet. Olemme yhdessä päässeet näihin tuloksiin. Kiitos henkilökunnalle, varusmiehillemme, reserviläisille ja kaikille yhteistyötahoille tästä vuodesta.

Yksikkömme reserviläiset, vapaaehtoinen osallistumisenne eri tilaisuuksiin ja harjoituksiin on erinomainen osoitus sitoutumisestanne yksikkömme ja toimintamme kehittämiseen. Panoksenne on todella tärkeää meille. Teitä tarvitaan jatkossakin ja yksikkömme reserviläistoimintaa tullaan kehittämään tulevina vuosina lisää.

Johtajakoulutuksessa olevat oppilaamme ovat kehittyneet lupaavasti. Matka johtajaksi kehittymisessä on teillä alussa ja jatkuu reservissä. Tulevaisuudessa elämässänne on varmasti pulmallisiakin ongelmia ratkottavana ja joihinkin asioihin olemme antaneet teille työkaluja. Kiitos teille erittäin hyvästä hengestä, joka kurssilla vallitsee. On palkitsevaa työskennellä kanssanne, joka päivä oppii uutta. Rankat harjoitukset on vielä edessä, yhdessä pärjäämme varmasti.

Hyvää joulun odotusta

Puolustusvoimien Varusmiessoittokunnan varapäällikkö kapteeni Tommi Tenhu

BASEL TATTOO 2012

Viime numerossa valotimme varusmiessoittokunnan arkea ja sotilasmusiikkikoulutuksen erikoisuuksia.

Nyt kerromme kuinka intin aikana kertyy enemmän hotelli- kuin metsäaamuja, ja kuinka Puolustusvoimat järjestää lentoja muuallekin kuin pitkänmatkalaisten viikonloppuvapaalle. Kyseessä siis varusmiessoittokunnan konserttimatka Sveitsiin.

Basel Tattoo areenalla varusmiessoittokunta esiintyi 7500 ihmiselle per näytös!

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta on perinteisesti tehnyt yhden ulkomaanmatkan kunkin saapumiserän kanssa. Aiemmin yksikkö on edustanut Suomea ja Puolustusvoimia mm. Alankomaissa, Singaporessa, Italiassa ja Ruotsissa muutama mainitaksemme. Tänä vuonna soittokunta oli kutsuttu arvostettuun tattoo-tapahtumaan Sveitsin Baseliin.

Tapahtuma häviää koossa ainoastaan Skotlannin kuninkaalliselle Edinburgh-tattoolle, ja esiintyminen olikin varusmiessoittokunnan, ellei jopa suomalaisen sotilasmusiikin historian tähän asti merkittävin esiintyminen. Tapahtuma keräsi yhteen toinen toistaan taitavampia kokoonpanoja useista maista ja asevoimista, ja jokainen kuviomarssishow oli loppuunmyyty kenraaliharjoituksia myöten. Suorituspaine oli tosiasia.

Matkalle lähdettiin varhain aamulla 9. heinäkuuta. Komppanian vahvuinen joukko siviiliasuisia taistelijoita nousi ajoneuvoihin Hämeen rykmentissä, lentokoneeseen Helsinki-Vantaalla, ja saapui Sveitsin Baseliin varhain iltapäivällä. Noin kahden joukkueen osasto lähti pian suorittamaan ensimmäistä tehtävää Luzernin kaupunkiin. Tehtävä, laadukkaan ja viihdyttävän avajaiskonsertin tarjoileminen yli tuhatpäiselle yleisölle yhdessä Venäjän puolustusministeriön soittokunnan kanssa, onnistui menestyksekkäästi yleisön ja venäläisten liittolaistemme osoittaessa raivoisasti suosiotaan.

Herätys aamuyöllä, tuntikausien bussimatkustus, harjoitukset ja konsertti sekä jälleen yömyöhään kestänyt linja-autoilu ilman mainittavaa mahdollisuutta kunnon lepoon matkan ensimmäisenä päivänä ennakoivat henkisesti rasittavaa palvelusta - juuri sitä mitä varusmiessoittokuntaan tultiin tekemäänkin.

Pari seuraavaa päivää kului harjoitellessa kuviomarssin yksityiskohtia ja muiden kokoonpanojen kanssa tehtäviä yhteisnumeroita varsinaisella esiintymisareenalla sekä surkeasti musisointiin soveltuvassa messuhallissa. Harjoitteluviikon lopuksi pidettiin kenraaliharjoitukset - loppuunmyydyn katsomon seuratessa.

Kuviomarssia oli tähän asti esitetty varsin vaatimattomilla areenoilla, ja nyt marssimme kaatosateen helliessä 7500 katsojan ja spottivalojen eteen pyrotekniikan roihutessa taustalla.

Mainittakoon, että vesisade sopi tunnelman puolesta kaikkiin kuviomarssissa esitettäviin kappaleisiin, eikä siten häirinnyt kuin korkeintaan puolituntisen finaalinumeron aikana, joka oli soittajan näkökulmasta pelkkää asennossa seisomista ja huomattavan mukaansatempaamattomien kappaleiden esittämistä.

Reservin jääkäri Jarkko Saura Basel Tattoo areenan loppuunmyydyssä iltashowssa

Varusmiessoittokunta esiintyi puistokonsertissa venäläisorkesterin sekä skotlantilaisen säkkipilliyhtyeen kanssa.

Seuraavan viikon aikana show esitettiin kahdesti päivässä, ja osa näistä vedoista päätyi Sveitsin ja Saksan televisioihin sekä CD:lle ja DVD:lle (ja Puolustusvoimien YouTube-kanavalle). Basel Tattoon areenalla tapahtuneiden kuviomarssiesitysten lisäksi varusmiessoittokunta pisti parastaan puistokonsertissa yhdessä Luzernista tutun venäläisorkesterin sekä skotlantilaisen säkkipilliyhtyeen kanssa. Pian sateeksi muuttuneessa ulkoilmassa esitetty viihdepläjäys upposi yleisöön kuin kenttälapio hankeen.

Parasta osaamistaan soittokunta näytti myös Baselissa sekä Saksan puolella järjestetyissä paraateissa, jotka toivat koko tournéen lopulliseen katsojamäärään joitain tuhansia lisää. Isänmaamme sotilasmusiikillinen imago oli turvassa varusmiessoittajien käsissä tälläkin ulkomaankomennuksella. Odotamme seuraavan saapumiserän suorituksia ensi vuoden Moskova Tattoossa.

Reservin jääkäri Ossi Hyvärinen

Solistina Saara Aalto

Varusmiessoittokunta teki Suomi Sävelin -kiertueen yhdessä Saara Aallon kanssa. Kiertue oli mittavin mitä soittokunta on koskaan tehnyt.

Olemme kiertäneet kohta kolme viikkoa ympäri Suomea ja kilometrejäkin on kertynyt kolmatta tuhatta. Mitkä fiilikset nyt ennen viimeistä esitystä?

Harmi kun loppuu! On ollut tosi kivaa, Suomi Sävelin on ollut yksi parhaista konserttikiertueista joissa olen ollut mukana. Se on ollut monen asian summa: laulubiisit ovat olleet sopivan haastavia, sovitukset hienoja, keikkapaikat mielenkiintoisia ja salit täynnä – se on ollut tosi palkitsevaa – ja soittokunnan tyypit ovat aivan parhaita. Ilman teitä tämä kiertue olisi ollut aivan toisenlainen.

Miten päädyit mukaan?

Olin viime vuonna Tattoo-kiertueella yhtenä solistina ja siellä Sami (Ruusuvuori) alkoi jutella, tekisinkö jotain konserttia varusmiessoittokunnan kanssa. Aika pian, ennen Voice of Finlandia tai muuta, tulikin soitto ja sovittiin kiertueesta.
Kiertueella on esitetty monenlaista musiikkia Whitney Houstonista aina Robiniin ja Suklaasydäntäkin ja vaikka mitä. Onko jokin musiikkityyli tämän kiertueen aikana ollut erityisesti mieleisesi?
Olen aika monipuolinen laulaja, ja on ollut aivan parasta että musiikkityyli vaihtelee niin paljon. Tykkään kun Nightwishiä esitettäessä pääsee laulamaan klassisemmin, ja tykkään myös Whitney Houstonista ja Je Suis Maladesta ja muista tällaisista, jotka ovat ehkä minulle tyypillisempiä. Ja musikaalibiisiäkin pääsee esittämään!

Mitä terveisiä haluat lähettää Varusmiessoittokunnalle?

Nuorilla on ihana energia, muistakaa pitää se! Koska olette vielä nuoria, kunnon kehittyminen muusikkona on vasta edessä joten muistakaa olla ahkeria ja kunnianhimoisia – aina voi kehittyä lisää. Pysykää fiksuina ja toivon positiivisuutta kaikille!

Miksi ylipäätään haluat olla lauluntekijä ja esiintyjä?

Laulaminen on aina ollut minulle luontaista, haluan osata siitä kaiken! Ja onhan tämä tapa vaikuttaa. Laululla voi kertoa asioista, joista ihmiset voivat saada lohtua ja hyvää mieltä. On tosi hienoa, jos onnistuu koskettamaan jotain omalla laululla. Sain viime viikolla yhdeltä tytöltä fanikirjeen, jossa tämä kertoi rohkaistuneensa musiikkini avulla seuraamaan unelmiaan ja se oli niin siistiä! Työ on monipuolistakin: vaikka olen laulaja, samalla olen kampaaja, meikkaaja, ompelija, yrittäjä, sihteeri, graafikko… Pitää osata tehdä kaikkea. Tämä on todellakin kutsumusammatti enkä suosittele tätä jos yhtään epäröi, jaksaako, mutta itse en oikeastaan haluaisi tehdä yhtään mitään muuta.

Olet ollut todella ahkera, sinulla on oma levy-yhtiö ja olet jo julkaissut kaksi albumia. Mitäs seuraavaksi?

Uutta levyä tehdään hiljalleen. Tässä loppukesästä avattiin myös nettikauppa, jossa myydään suunnittelemaani Blessed With Love -tuotesarjaa ja se on vienyt paljon aikaa. Viime aikoina ollaan keskitytty tulevaan joulukiertueeseen – koko ajan on kyllä jotain meneillään.

Reservin jääkärit Kaisa Rautaniemi ja Samuli Kakko

KORPOSTA AVAUDUTAAN

Jokaiselle varusmiehelle koittaa toisinaan hetki, jolloin omia tunteitaan on pakko jakaa kollektiivisesti ja suorasti artikuloiden. Tapana on, että kenttäpalaute suoritetaan kouluttajien luvalla korkeasta polviasennosta, jotta ulosanti olisi mahdollisimman ryhdikästä jopa sotilaallista. Tällä palstalla vuodatetaan huolia, murheita ja tyhjiä toiveita, mutta korpo asenteena säilyttäen ja perinnettä vaalien.

Tällä kertaa avaudutaan reservin puolelta, mutta ryhdikkäästi. Miten arki on lähtenyt pyörimään? Mitä on jäänyt kaipaamaan porttien sisäpuolelta?

Kyllä se vain näin on, että hämmästyttää ja kummastuttaa pientä kulkijaa. Reserviin siirtymisestä on aikaa kuukauden päivät ja yhä vain muistot putkahtelevat mieleen päivittäin. Pikkuhiljaa on myös alkanut päänupin sopukoissa kypsyttelyvaihe, jota kansankielellä selvennetään termillä ”aikaa kultaa muistot”. Huolimatta siitä, että kurkkusalaattipuku on jo lokakuun alussa palautettu parempaan talteen, avautumisen tarve ei ole hävinnyt minnekään. Päinvastoin; huokailun aihetta riittää päivittäin ja vastoinkäymisiä tulee yllättäen ja pyytämättä.

Varusmiesaikana opittu ja hyväksi havaittu säännöllinen avautuminen toimii loistavana henkilökohtaisena terapiakeinona, kun mattoa pyyhitään alta siviilielämässä. Asenne säilyy, vaikka ympäristö vaihtuu.

Päivittäisen arkirytmin täydellisestä muutoksesta ja siviilielämän soveltavammista käyttäytymisnormeista johtuen, avautuminen on mahdollista sekä sallittua korpon lisäksi myös seisten, istuen tai vaikkapa makoillen. Aihealueet ovat tyystin toisenlaisia, ns. normaaliin elämään liittyviä. Pientä kitisemisen aihetta saa asiasta kuin asiasta; opiskelusta, talvirenkaiden vaihdosta, ruuanlaitosta, ylipäänsä elämisen nihkeydestä.

Tietyllä tapaa oman itkuvirren voimakkuutta joutuu usein harkitsemaan, koska enää ei tarvitse murehtia ja polttaa päreitään tietyistä epäjohdonmukaisuuksista varusmiehen näkökulmasta. Toisin sanoen, vapaana miehenä on vaikeampi valittaa.

Minuutintarkkaan aikatauluun varusmiesvuoden aikana totuttautuneena kenties yksi kovimmista haasteista oli unohtaa turhantarkat aikataulut ja edetä päivä kerrallaan leppoisampaan tahtiin. Kauan siihen ei tosin mennyt, mutta muutama viikko tuli ihmeteltyä kun esimerkiksi päivän ateriat eivät taikoneetkaan itseään nokan eteen eksaktilla kellonlyömällä. Nälkähän siinä tulee vähemmästäkin.

”ALAKERRAN TUKEA”

Sotilasmusiikkikoulun ja Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan alakerran käytävältä löytyy sosiaalikuraattorin toimisto. Ehkäpä tämä fyysisestikin läheinen sijainti vaikuttaa siihen, että soittokunnassa palvelevat tytöt ja pojat piipahtavat usein toimistossani.

Sosiaalikuraattori tekee sosiaalityötä puolustusvoimissa, sotilassosiaalityötä. Työ tukee joukko-osaston tehtävien toteutumista. Puolustusvoimille on tärkeää, että varusmiespalveluksessa olevien siviilielämän asiat ovat kunnossa. Sosiaalikuraattorina tehtävänäni on tukea yksilön ja yhteisön toimintakykyä. Mitä paremmin varusmiehen asioita ja ongelmia niin palveluksessa kuin siviilissäkin pystytään selvittämään ja ennaltaehkäisemään, sitä paremmin varusmies voi keskittyä varsinaiseen tehtäväänsä: varusmiespalveluksensa suorittamiseen.

Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan varusmiesten kanssa keskustelen, kuuntelen ja autan sosiaaliturvaan, toimeentuloon, työhön, opintoihin, asumiseen ja ihmissuhteisiin liittyvissä kysymyksissä. Etukäteen ei myöskään voi tietää, mitä elämä tuo tullessaan. Siksi on äärimmäisen tärkeää, että palveluksenkin aikana varusmiehellä on mahdollisuus tulla luottamuksellisesti juttelemaan luokseni asiasta kuin asiasta.

Saan erittäin läheltä seurata jokaisen varusmiessoittokunnan saapumiseräjoukon kasvua ja kehittymistä. Minulla on suora näkö- ja kuuloyhteys ikkunastani kentällä tapahtuviin kuviomarssiharjoituksiin ja käytävillä kävellessäni kuulen monet soolot ja soitannot. Tästä kuluneesta vuodesta eräs mieleeni jäänyt esiintyminen monien muiden ohella on Suomi Sävelin -kiertueen Lahden konsertti. Sitä aitiopaikalta kuunnellessani ja katsoessani en todellakaan voinut pidätellä suuren onnen ja riemun kyyneltulvaa siitä, kuinka upeita yksilöitä Te palvelustaan suorittavat olette. Se loiste teidän olemuksessanne, aito heittäytyminen ja vahva tunne kaiken huippuosaamisen ohella ovat upeaa nähtävää. Te kosketatte monella tasolla meitä yleisöä.

Suuresti minua lämmitti myös se, että te ketkä varusmiespalveluksenne aikana olette joutuneet muita enemmän pohtimaan elämää ja omaa kasvuanne ihmisenä johtuen siviilielämän velvoitteista tai murheista, olette löytäneet matkan varrella jotain suurta, mikä on kantanut teitä eteenpäin. Näin olette päässeet kokemaan unohtumattomia elämyksiä yhdessä joukossa, mikä on muokannut teitä taas ihmisenä. Minulla on erittäin antoisa työ toimia yhtenä pienenä lenkkinä teidän palveluksenne matkassa.

Sotilasmusiikkikoulun alakerran käytävän yhden avoimen oven takaa Sosiaalikuraattori Miia Heinonen

Suomi Roudaten - Tekniikan ukko muistelee

Tehtiin sitten täysin omin avuin Puolustusvoimien Varusmiessoittokunnan historian massiivisin konserttikiertue Saara Aalto solistinamme E-kauden loppumetreillä. Vastaavaa ei aikaisemmin ole nähty tältä orkesterilta eikä Suomessa ole myöskään potentiaalisia kilpailijoita tässä kategoriassa kuin Riku Niemi Orchestra (RNO). Tämä pätee melko pitkälle niin soittajien ja teknikkojen lukumäärän, orkesterin monipuolisuuden, tapahtumapaikkojen ja mukana liikkuvan kaluston suhteen. Jotakin maakunnissa liikkuneen ”sirkuksen” mittasuhteista kertoo myös logistisen kaluston määrä. Mukanamme oli lähes koko ajan kaksi bussia, kolme kuorma-autoa (yksi tekniikalle, toinen soitinkalustolle ja kolmas kuljetti esiintymislavaamme) ja muutama henkilöauto juoksevia asioita varten. Käytännössä emme tarvinneet ulkopuoleltamme kuin esiintymispaikat. Omasta sähköntuotannostakin oli jossain vaiheessa puhetta, kun laskeskelimme lyhyellä sähköopilla eri keikkapaikkojen tarjoamia virtamääriä.

Kiertue alkoi virallisesti 28.8., mutta meillä kiertue alkoi heti Hamina Tattoon jälkeen aikataulujen, laitteiston, työnjaon yms. suunnittelun merkeissä. Kalustomme muodostui omista, Kaartin Soittokunnalta lainatuista ja maan tapahtumatekniikkafirmojen kärki kastiin kuuluvalta RMC:ltä vuokratuista laitteista. Ulkopuolelta käytössä olleet laitteet noudimme jo 23.8. ja tutustuminen, testaaminen ja valmistelu alkoi saman tien verottaen päivätoimintaa ja yöunia. Päivää ennen kiertueen starttia saimme onneksi harjoitusmielessä rakentaa koko kattauksemme Hämeen Rykmentin pallosaliin ja näin saatiin kaiken valtavan tärkeän tekniikan harjoituksen lisäksi aloitettua myös soittajien luotsaaminen teknikkojen apukäsiksi. Ennen kaikkea tuon harjoituksen myötä varmaan lähes jokainen projektissa mukana ollut sai realistisen kokonaiskuvan touhusta ja viitteitä tulevasta työmäärästä. Eli melko pikaisella valmistelulla lähdettiin liikkeelle, mutta parempi sekin kuin ei mitään!

Kerrottakoon jo nyt, että viihteellisessä konsertissa orkesterin muodostuessa noin 40 puhallinsoittajasta, kuudesta jousisoittajasta, massiivisesta lyömäsoitinviidakosta, kitaristeista, basisteista, kosketinsoittajista ja lukuisista lead- että taustalaulajista saliäänen, lavamonitoroinnin ja valojen tarpeellisuus ja vastuu on merkittävä. Tekniikka pitää huolta siitä, että bändi näyttää ja kuulostaa hyvältä yleisölle, sekä siitä, että esiintyjät kuulevat itsekin mitä tekevät. Meillä tämän kaiken päävastuussa oli kolme alalle suuntaavaa varusmiestä: valoissa Oppilas Otto Toivonen, lavamonitoroinnissa Korpraali Matias Keskiruokanen ja saliäänessä (ns. etupää) allekirjoittanut, Korpraali Ville Kärkkäinen. Työnkuvaan kuuluu arvatenkin myös kaiken käytettävän laitteiston kasaaminen ja purkaminen sähköineen ja kaapeleineen, roudaaminen ja auton pakkaaminen. ”Pienenä lisänä” meidän täytyi ohjeistaa, opettaa ja työnlaadun suhteen valvoa apuna olevia soittajia.

Yksi konserttien vaikuttavuuden ja juurikin näkyvä tekijä oli valot. Kuten edellä mainittu, tämä oli Toivosen vastuualuetta. Otto haali itselleen juurikin riittävän valokaluston eli karkeasti eroteltuna parisenkymmentä liikkuvaa valoa, parisenkymmentä led-tunnelmavaloa, kymmenisen blinderia, kymmenisen etuvaloa sekä kaksi valopöytää jne. Toivosella oli onneksi apuna Korpraali Lehtiö ja Kersantti Auramo, joilla oli ennestään kokemusta valotekniikasta. Kyseinen kalustomäärä saattaa paperilla ja luonnossa aseteltuna tai kuljetuslaatikoissaan näyttää jonkun mielestä liian suurelta, mutta tosiasiassa valoja ei ollut yhtään liikaa kun näkyviin tuli saada 60-henkinen orkesteri ja etualan vaihteleva ja liikkuva show-toiminta. Etupäässä konsertteja miksatessani pystyin seuraamaan myös valomiehemme työskentelyn tulosta ja pakko nostaa hattua. Yhtään kertaa kiertueella ei tullut vaivaantuneita ”pimeitä hetkiä” tai kappaleiden tunnelmiin sopimattomia väläyttelyjä.

Oppilas Otto Toivosen valaistus teki showsta paljon vaikuttavamman, siltikin Otto sanoi että valoja olisi voinut olla vielä enemmän. Samalta paikalta tehtäviään hoitivat Matias ja Ville.

Kiertueen suurimpia ongelmatekijöitä tekniikan näkökulmasta olivat aikataulun liika tiukkuus, mitoiltaan ja akustiikaltaan rankasti vaihtelevat keikkapaikat sekä välillä liialliselta tuntunut ja osittain turhanpäiväinen matkustaminen. Kaikesta selvittiin kunnialla – joko isommalla tai pienemmällä joustamisella tai työllä.

Saliäänestä sekä orkesterin mikittämisestä vastaavana minun vastuullani oli konsertista yleisölle välittyvä toinen osa-alue, eli miltä Oton näkyviin loihtima orkesteri kuulostaisi, ja mikrofonien oikeaoppinen asettelu on yksi paljon ratkaiseva lähtötekijä. Verrattuna Matiaksen tonttiin, minulla oli koko kiertueen ajan vain yksi mutta sitäkin tärkeämpi miksaus hoidettavana ja peliin täytyi tuoda mukaan omaa luovuutta ja taiteellista näkemystä, jotta maksimoisin yleisön elämyksen omalta osaltani. Hieman jää kieltämättä harmittamaan, että emme tiukasti vaatineet suurempaa äänentoistoa kiertueelle, mutta vallan mainiosti se noinkin meni, jos tulosta mitataan yleisöltä saadun hyvän palautteen ja kiitosten määrästä.

Jokainen muskari varmasti vertaa helposti keikkailuamme siviilimaailman keikkailuun, missä moni asia on helpommin järjesteltävissä ja joustavampaa ilman armeijan tiukkoja vaatimuksia ja sääntöjä. Kuitenkin täytyy muistaa verrata keikkailua myös normaaliin varusmiespalvelukseen, ja uskallankin todeta keikkailun olleen kaikessa vaativuudessaan ja epämiellyttävyydessään ainakin itselleni mieluisampaa kuin metsässä tetsaaminen tai kurinalainen kasarmielämä. Monien ellei kaikkien hermot olivat varmasti koetuksella kiertueella, kun yllätyksiä ja epäonnea vastaan tullessa tai väsymyksen myötä samojen kasvojen tullessa välillä liiankin tutuiksi.

Oli mahtavaa välillä vain ihailla ihmisten määrätietoista työskentelyä ja halua saada hommat tehtyä. Osalle uudet ja vastuulliset tehtävät istuivat paremmin kuin toisille ja ajan myötä hommat rullasivat aina vaan paremmin rutiinin myötä. Kiertue oli kokonaisuudessaan hieno ja haastava kokemus, joka mittasi joukkomme yhteistyön voimaa.

Äänitekniikka kiertueella jaettiin kahteen osaan, joissa tekijöiden roolit ja vastuut eroavat toisistaan lähes täysin, vaikka ulkopuolisen silmissä näppäilemme konsertin ajan täysin samanlaisia miksereitä. Osat ovat siis konsertin miksaaminen yleisölle, jonka hoitaa niin kutsuttu etupäämiksaaja, ja soittajien soiton miksaaminen heille itselleen, josta vastaa monitorimiksaaja. Kummankin rooliin kuului kasata ”oma tonttinsa” ja yhteiset osa-alueet, kuten esimerkiksi orkesterin mikittäminen ja niin kutsuttu patch eli linjojen reitittäminen jaettiin miten järkeväksi nähtiin. Näissä hommissa oli erittäin iso etu, että olimme toimineet heti E-kauden alusta asti tiiviinä teknikkoparina ja yhteistyö ja –ymmärrys pelasivat täysillä.

Monitori- ja patch-miehenä Keskiruokanen miksasi yhdenaikaisesti lähes kahtakymmentä eri miksausta; yhdeksälle artistille heidän uniikkia miksaustaan langattomiin korvamonitoreihin ja lisänä rumpalille, jousisektiolle ja kapellimestarille omat miksauksensa lattiamonitoreihin. Tehtävänä siis ohjata monitoreihin juuri sitä mitä muusikot tarvitsevat sieltä kuulla pystyäkseen parhaaseen mahdolliseen suoritukseen. Käytimme kiertueella mahdollisimman paljon korvamonitoreja välttääksemme ylenpalttista lavamelun kasvattamista, sillä kaikille soittajille ei monitorointia pystytty järjestämään ja näin ollen heidän oman soiton kuulemisensa olisi entistä vaikeampaa. Kaiken kuulemani mukaan muusikot olivat kiertueen ajan tyytyväisiä monitorointiinsa, joten myös Matiakselle pisteet kotiin!

Kuva antaa vähän osviittaa siitä tavaramäärästä, joka kiertueella kulki mukana.

Kirjoittanut reservin jääkäri Ville Kärkkäinen
Toimittanut Oppilas Otto Toivonen

Soittajat sotahommissa

Oppilas Joonas Junttila hyökkäysharjoituksessa "tositoimissa" vihollista torjumassa.

Yhdeksän kuukautta palvelleiden soittojääkäriemme kotiuduttua iskettiin Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan aliupseerikurssi toden teolla tulille. Tuntemukset olivat sekavat: yhtäältä yksikköön laskeutui ihana rauha, kun vain parinkymmenen varusmiehen iskujoukko jäi pitämään puljuamme pystyssä, toisaalta monen mielessä kävi, että entä jos olisi itsekin jo päässyt nauttimaan reservin auringon lämmittävistä säteistä. Yksi on varmaa: jäljelle jäi kova ikävä ja iso läjä hyviä kavereita ympäri Suomea.

Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssin monipuolinen koulutus perustuu jääkäriryhmän johtamiseen, mutta siihen sisältyy muun muassa laaja harjoitus sissi- ja tiedustelutoiminnasta, joka eroaa merkittävästi tavallisesta jääkäritoiminnasta. Juuri monipuolinen koulutus ja erinomaiset kouluttajat ovat omiaan luomaan oppilaillemme hyvät valmiudet niin sotaväen, kuin siviilimaailman tehtäviin.

AUK:mme ryhmähenki on kova ja meininki paranee leiriaamu leiriaamulta. Ulkopuoliset luennoitsijat ja Tenhun Tommin järjestämät loistavat maastoharjoitukset ovat parasta mahdollista koulutusta, jota inttimaailma voi antaa. Koulutuksesta jää varmasti monia tietoja ja taitoja muistoksi sekä työkaluiksi edessä siintävää siviilielämää varten. Lisäksi hyvä koulutus saa loppupalveluksen kulumaan kuin siivillä. Enään ketään ei varmasti harmita, että jäimme tänne kolmeksi lisäkuukaudeksi.

Oppilas Anttijuhani Valli

Oi Jouluyö

Ti 4.12.2012 klo 19:00
Joutjärven kirkko

Puolustusvoimien Varumiessoittokunnan
Reserviläissoittokunta

Solisteina
Pentti Hietanen
Iina Hietanen

Johtajina
Juha Ketola
Tero Haikala

Puhe
kenttäpiispa Pekka Särkiö

Glögitarjoilu klo 18:00 alkaen
Vapaa pääsy, ohjelma 5€

Sotilasmusiikkikoulu
Sotilasmusiikki kuuluu koko kansalle